

dir que s'han equivocat i que estariem més tranquils tots si ens haguéssim castellanitzat lingüísticament i espanyolitzat definitivament, perquè Espanya=Castella, no ho oblidéssim pas, que ja ens ho recorden cada dia els senyors **Ansón, Jiménez Losantos** i companyia i les senyores — no oblidéssim **Encarna Sánchez** o **Carmen Rico Godoy**, per exemple— de l'*ABC*, de la *COPE*, de *El Mundo* i *Diario 16* i molta premsa "de provincies", de *Tele 5* i d'*Antena 3*, i la *RAE* i el *PP*.

LA DESCULTURITZACIÓ

• A.A. Solé

Fa força anys que hem anat veient com en la nostra societat existeix una certa tendència a la despreocupació per la cultura, i aquesta tendència és més accentuada entre la joventut. Les causes d'aquest fet poden ser moltes, però totes van abocades cap a una desculturització. I això és preocupant, més si tenim en compte que no passa tan sols en la societat que ens envolta, sinó que és un fenomen universal, un fenomen que abarca tot el món culturitzat.

Si aquest procés continua avançant, no fóra d'estranyar que caminéssim cap a l'ocàs de la nostra civilització, com ha anat passant altres vegades al llarg dels segles amb les altres civilitzacions hagudes anteriorment.

Entre les moltes causes que hem dit que poden afectar aquest procés de desculturització, n'hi ha dues que són importants: l'ensenyament i els mitjans de comunicació de massa.

L'ensenyament com a procés bàsic del desenvolupament de l'ésser humà, i sobretot de l'ésser humà en formació. Penseu la gran esponja que és el cervell d'un infant, la qual absorbeix tota la informació que rep i la selecciona i l'arxiva segons el grau d'impacte que li ha causat en rebre-la.

Però fixeu-vos també que avui dia hi ha molts estudiants que després d'haver acabat els estudis de BUP i de COU, no saben quina carrera universitària voldran estudiar, i n'hi ha que ni tan sols saben si voldran continuar estudiant. Analitzant aquest fet arribem a la conclusió que la societat en la qual viuen no els ha sabut donar una motivació prou convincent per a pensar que val la pena esforçar-se per a prendre part activa en el teatre de la vida.

L'ensenyament, no ens enganyem, és el puntal bàsic del futur d'una comunitat. Segons la llavor que sembrem podrem obtenir o no bona collita.

Quant als mitjans de comunicació de massa, diaris, revistes, ràdios, televisió, etc., ens bombardegen contínuament d'informació; tanta, que no ens queda temps de pensar. La major part d'aquesta informació té un contingut de tafania, i a vegades també de morbositat. Alguns d'aquests mitjans bandegen la formació i fins i tot l'opinió, al·legant que el que interessa són els resultats econòmics (dels mitjans és clar).

Del gran poder de convicció que tenen, o poden tenir, seria bo que en dediquessin una petita part a intentar despertar en la joventut una mica d'il·lusió i esperança; fer-los adonar que la societat per anar endavant necessita tenir ideals, i aquests transformar-los en realitat. Els hauria de fer veure que el futur és a les seves mans, i que el poden millorar.

L'ocàs de les civilitzacions sempre ha esdevingut quan s'ha arribat en un estat de benestar suficient. Llavors l'ésser humà es complau amb ell mateix assaborint els èxits aconseguits i creu que ja no val la pena de lluitar, que ja ho ha aconseguit tot. La realitat és que sempre necessitem una fita més llunyana per a poder caminar endavant.

Per això al començament hem dit que és preocupant que actualment la joventut refusi la cultura. D'una part perquè pot representar l'ocàs d'una civilització, i de l'altra desculturització gratuïta.

Pensem que:

Un poble culte és un poble ric i que un poble inculte serà sempre un poble pobre.

De la mateixa manera que:

Un poble culte és un poble lliure i que un poble inculte serà sempre un poble esclau

... dels altres pobles.